

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 138/2016
02.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С.1, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Д.С.2, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.369/12 од 22.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр.593/15 од 01.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 02. марта 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С.1 – адвоката Д.С.2, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.369/12 од 22.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр.593/15 од 01.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.369/12 од 22.04.2015. године, окривљени Д.С.1 оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64,65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године не учини ново кривично дело, који рок ће се рачунати од правноснажности пресуде.

Исто пресудом, окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка плати износ од 30.000,00 динара, као и да оштећеном Б.Л. на име трошкова ангажовања пуномоћника плати износ од 222.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр.593/15 од 01.10.2015. године, делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у Врању и пресуда Основног суда у Врању К бр.369/12 од 22.04.2015. године преиначена тако што је

окривљеном Д.С.1 за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члан 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. КЗ, због којег је оглашен кривим, применом члана 297. став 5. у вези са чланом 86. став 7. КЗ изречена и мера безбедности забране управљања моторним возилом „Ф“ категорије – трактора са или без прикључног возила и радне машине у трајању од једне године, док су жалба Основног јавног тужиоца у Врању у осталом делу и жалба браниоца окривљеног у целини одбијене као неосноване и побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.С.1 - адвокат Д.С.2, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП, те због повреде права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Д.С.1 ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП), из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2. и 3. овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац је у захтеву, као разлог подношења, само формално означио повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, указујући да су побијаним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, и да је стога дошло до погрешне примене закона, што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и његовом браниоцу, међутим, у образложењу затхева бранилац оспорава налаз и мишљење судског вештака саобраћајне струке Б.Ђ., као и постојање узрочно-последичне везе између поступања окривљеног у конкретној саобраћајној ситуацији и настанка саобраћајне незгоде, а из којих

навода произилази да се нижестепене пресуде суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, те да се суштински указује на недозвољне разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, дакле из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Дакле, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде или угрожавања људских права и слобода (члан 485. став 1. тачка 3. ЗКП), та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, и сходно одредби члана 484. ЗКП таква одлука мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости.

Како окривљени Д.С.1 преко свог браниоца уз поднети захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд захтев у овом делу одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3. ЗКП, налазећи да нема законом прописани садржај.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.